

og kommune bliver proportional fra det indkomst-beløb, hvor skatten sætter ind og op til en grænse, der ligger i overkanten af sædvanlige lønindtægter. Endvidere dæmpes progressionen i statsskatten, og progressionsintervallerne udvides.

4. Fradragsbeløb, der ikke er blevet udnyttede, fordi lønmodtageren i en del af året har været uden indtægt, skal kunne kumuleres og godtgøres den pågældende ved senere trækberegninger i indkomst-året.

5. Mindstefradraget (lønmodtagerfradraget), der nu udgør 8 pct. af lønindtægten, dog mindst 500 kr. og højst 1.500 kr., ændres til et fast beløb på 800 kr. pr. år. Samtidig sker der en vis omlægning af mindstefradraget.

6. Særregler om fradrag for befordringsudgifter ophæves, og sådanne udgifter henføres til mindstefradraget.

7. Der indføres et minimumsfradrag på 300 kr. for udgifter til renter og livsforsikringspræmier. Dette fradrag indarbejdes — ligesom mindstefradraget — i træktabellerne.

8. Der sker visse ændringer i selve trækordningen, navnlig således at tabeltræk anvendes i videre omfang end nu, og således at der i flere tilfælde end nu af arbejdsgiveren skal foretages fradrag i lønbeløbet, inden trækket beregnes.

9. Trækfritagelsen i ferietiden om sommeren og i december måned ophæves.

10. Mindstegrænserne for formuebeskatning sættes op.

11. Bankrenter indtil 200 kr. er nu fritaget for indkomstbeskatning; grænsen forhøjes til 400 kr. Ved siden heraf indføres et almindeligt fribeløb for formueafkast (af anden formue end fast ejendom) på 200 kr.

12. Ægtefæller skal for lønindtægters vedkommende beskattes hver for sig, og den ægtefælle der ikke er hovedforsørger, kan vælge mellem skatteklasse 0 og skatteklasse 1, mens hovedforsørgeren får de øvrige klassefradrag.

13. Hustrufradraget, der nu indrømmes med varierende beløb, ændres til et fast fradrag på 1.200 kr. for ægtefæller, der forsørger et eller flere børn under 17 år. Fradraget, der også tilkommer ægtefæller, der beskattes hver for sig, indrømmes med det fulde beløb, selvom hustruen kun har haft arbejde i en del af året.

14. Forsørgede børn, der selv har lønindtægter, beskattes for sig i skatteklasse 0, og forsørgeren får klassefradraget.

15. Lønmodtagere fritages, når ikke særligt opregnede, komplicerende forhold gør sig gældende, for selvangivelse og sædvanlig ligning. Hvis løn-

modtageren derimod f. eks. har næringsindtægt ved siden af lønnen eller har så stor samlet indtægt, at han kommer over proportionalitetsgrænsen, eller har fradragsberettigede udgifter udover standardfradragene eller skal svare formueskat, så skal der fortsat indgives selvangivelse og ske sædvanlig ligning. I de ukomplicerede tilfælde, hvor dette ikke skal ske, skal der af skattemyndighederne foretages en „årsudjævning“, hvor skatten af årsindtægten gøres op og der derefter sker efterbetaling, henholdsvis tilbagebetaling, af den eventuelt for lidt eller for meget erlagte skat.

16. Skattetrækket for personer, der opholder sig midlertidigt (mindre end 6 måneder) i Norge, bliver definitivt.

17. Kontrolsystemet udbygges, og der forudsættes herved indført et system med faste løbenumre for hele befolkningen og et å jourført centralt personregister.

Finland.

På grundlag af et forudgående komitéarbejde blev kildeskatten gennemført i august 1943 til ikrafttræden den 1. januar 1944. Kildeskatten omfattede i første omgang kun indkomst- og formueskatten til staten, medens kommuneskatten først kom med fra den 1. januar 1947. De gældende regler om kildeskatten i Finland findes i en lov om forskudsoppebørsel, som trådte i kraft den 1. januar 1960 samtidig med en fuldstændig reform af hele det finske beskatningssystem og hele skatteadministrationen.

Reformen af skattesystemet og skatteforvaltningen i 1960 havde to hovedformål. For det første blev selve de materielle beskatningsregler (altså reglerne om opgørelsen af den skattepligtige indkomst o. s. v.) gjort mere ensartede for stats- og kommunalbeskatningen, medens der tidligere havde været to helt forskellige regelsæt for beskatningen til stat og kommune. For det andet blev skatteadministrationen vedrørende statsskatter, kommuneskatter, kirkeskatter og folkepensionspræmier samlet under ét, medens den tidligere havde været adskilt, således at statslige organer varetog beskatningen til staten og kommunale organer beskatningen til kommunen. Endelig blev skatteadministrationen overalt i landet udbygget med et tjenestemandapparat, medens de folkevalgte skattemyndigheder tidligere i mange områder havde savnet den nødvendige faglige bistand.

Kildeskatteordningen omfatter indkomst- og formueskat til staten, kommuneskat, kirkeskat samt folkepensionspræmier og sygeforsikringsbidrag. Den finske kildeskat er ligesom den norske og den